உ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவம்

மலர் 1.] || இராக்ஷசஞு ஆனிமீ 1915ஞு ஜூன்மீ || [இதழ் 6.

ஞானப்பிரகாச சம்பாஷணை

(87 - ஆவது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

*"வயலார் மருகற் பதிதன்னில் வாளர வாற்கடியுண்
டயலா விழுந்த வவனுக் கிரங்கி யறிவழிந்த
கயலார் கருங்கண்ணி தன்றுயர் தீர்த்த கருணைவெள்ளப்
புயலார் தருகையி னுனென்னத் தோன்றிடும் புண்ணியமே."*

ரா.—கடவுள் இருப்பது உண்மையானால் உலகத்தில் ஏன் அளவற்றசமயங்கள் இருந்துகொண்டு, மனிதர்கள் ஒருவரோடொருவர் தங்கள் தங்கள் சமயமே மெய்ச்சமயமென வாதுசெய்கிறார்கள் ?

ஞா.—உலகத்தில் மனிதரியாவரும் ஒரேவிதமாயில்லை. இவர்கள், அவரவர்கள் ஊழுக்கேற்றவாறு, அறிவிலும் ஆற்றலிலும் தொழிலிலும் உருவத்திலும் நிறத்திலும் பாஷையிலும் உணவிலும் நடையிலும் குணத்திலும் பலவேறு வகைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதைப்போலவே இவர்கள் மதானுட்டானத்திலும் பலவகைப்பட்டவர்களாகவே யிருப்பார்கள். இப்படி இருப்பது உலகஇயற்கை. அன்றியும், கடவுள் ஞானமே சொரூபமாயிருப்பவர். அவரை ஞானக்கண்ணினாலன்றி வேறு வழியால் அறியலாகாது. ஆதலால், அவரை ஞானக்கண்ணினால் அறியமாட்டாதவர்கள், யானையின் ஒவ்வொரு அவயவத்தை மாத்திரம் ஒவ்வொருவனுகத் தடவிப்பார்த்து யானையின் உருவம் அவனவன் தடவிப்பார்த்த அவயவத்தைப்போலவே யிருக்குமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு சண்டைசெய்த பிறவிக்குருடர்களைப்போல், கடவுளின் மனோவாக்குக் காயங்களுக் கெட்டாத அளவுபடாத இலக்கணங்களுள் சிற்சிலவற்றை மாத்திரம் தங்கள்

தங்கள் பரிபாகத்திற்கேற்றவாறு நிச்சயித்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் சமயமே மெய்ச்சமயமெனவும் மற்றச்சமயங்களெல்லாம் பொய்ச்சமயங்களெனவும் வாது செய்வார்கள். கடவுளை ஞானக்கண்ணிற் காண்பவர்களுக்கு எம்மதமும் சம்மதமாகவே யிருக்கும்.

ங.—ஆனால், மகாஞானியென்று சொல்லப்படும் தாயுமானசுவாமிகள் "சைவசமயமே சமயம்" என்றும் "பொய்வந்துழலும் சமயநெறி புகுதவேண்டாம்" என்றும் ஏன் கூறினார் ?

ஞா.—பெரியோர்களுக்கு எல்லாமதமுஞ் சம்மதமேயானாலும், மதங்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாமற்போகவில்லை. அவையெல்லாம் முத்தியாகிய மேல்நிலையை யடைவதற்குப் படிகளாய் (சோபானங்களாய்) இருக்கின்றன. ஒரு வீட்டின் மேனிலையையடைவதற்குப் பலபடிகளையேறிச் செல்வது எப்படி அவசியமோ, அப்படியே, முத்தியாகிய மேனிலையை யடைவதற்குப் பலமதங்களை யனுட்டித்தலும் அவசியமாம். இதுபற்றியே சமயங்கள் பலவும் புறப்புறச் சமயங்களெனவும், புறச்சமயங்களெனவும், அகப்புறச்சமயங்களெனவும், அகச்சமயங்களெனவும் வகுக்கப்பட்டன. உலோகாயதம், சமணம், பௌத்தமதப் பிரிவுகளாகிய சௌத்திராந்திகம், யோகாசாரம், மாத்திமிகம், வைபாடிகம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறப்புறச்சமயங்களாம். மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், சாங்கியம், மீமாம்ஸம், தார்க்கீகம், யோகம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் புறச்சமயங்களாம். சைவம், பாசுபதம், காளாமுகம், பைரவம், வாமம், மஹாவிரதம் ஆகிய ஆறுசமயங்களும் அகப்புறச்சமயங்களாம். சிவாத்வைதம் அல்லது சிவைக்கியவாதம், சிவஸங்கிராந்தவாதம், சிவசமவாதம், பாஷாணமோக்ஷவாதம், அவிகாரவாதம், பேதவாதம் ஆகிய அறுசமயங்களும் அகச்சமயங்களாம். இவ்விருபத்துநாலு சமயங்களுக்கும் அதீதப்பட்டது சைவசித்தாந்தமாகும். பலஜன்மங்களில் புறப்புறச்சமயங்களை யனுட்டித்தபிறகே புறச்சமயங்களை யனுட்டிக்க நேரிடும். பலஜன்மங்களிற் புறச்சமயங்களை யனுட்டித்தவர்களுக்கே அகப்புறச்சமயங்களை யனுட்டிக்கும் பாக்கியம் உண்டாம். பலஜன்மங்களில் அகப்புறச்சமயங்களை யனுட்டித்துப்பெற்ற புண்ணியமே வீட்டினால் அகச்சமயங்களை யனுட்டிக்கும் புண்ணியம் உண்டாகும். பலஜன்மங்களில் அகச்சமயங்களை யனுட்டித்துப்பெற்ற புண்ணிய பரிபாகத்தால் சமய நாயகமாகிய சகல சமயாதீத சுத்தாத்வைத சித்தாந்த சைவத்தை யனுட்டிக்கும் புண்ணியமுண்டாகும். சித்தாந்த சைவராய்ப் பிறந்தபின் பல ஜன்மங்களில் கிரமமாகச் சரியை கிரியை

யோகம் என்னும் மார்க்கங்களையனுட்டித்துப்பெற்றபரிபாகமுதிர்ச்சியால் சிவஞானமுண்டாகும். இச்சிவஞானத்தால் முத்தியுண்டாகும்.

சிவஞான சித்தியார்.

புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத் தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்.

இதுபற்றியே தாயுமானசுவாமிகள் அவ்வாறு கூறினர். அவரே மற்றோரிடத்திலும்,

ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு ளசரசர பேதமான
யாவையும் வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்து மறையாதி நூலையும் வகுத்துச்
சைவமுத லாவளவில் சமயமும் வகுத்துமேற் சமயங் கடந்த மோன
சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னைநா னணுகவுந் தண்ணருள் வகுக்க விலையோ.

என்று, சிவபெருமானே பலவகைப்பட்ட ஆன்மாக்களின் பலவகைப்பட்ட பக்குவங்களுக்கிணங்க, அகச்சமயமாகிய சைவமுதலாகவும் புறப்புறச் சமயமாகிய உலகாயதமீறாகவுமுள்ள, அறுவகைச் சமயங்களையன்றி அளவில்லாத சமயங்களையும் வகுத்து "சமயங் கடந்த மோன சமரசம்" ஆகிய சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவத்தையும் வகுத்ததாகக் கூறியருளினர். இதனை "அறுவகைச் சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர் பொருளாய் வேறுங் குறியது வுடைத்தாய்" என்னுஞ் சிவப்பிரகாசச் செய்யுளானும் உணரலாகும். இதனால் சித்தாந்த சைவத்திற்கு மற்ற மதங்களெல்லாம் சோபானங்களாயிருக்கின்றனவென்பதும், ஆதலினால், சித்தாந்த சைவர்களுக்கு எல்லாச் சமயங்களும் அங்கீகாரமே என்பதும் விளங்கும்.

திருநேரிசை.

விரிவிலா வறிவி னார்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்து
யெரிவினாற் சொன்னா ரேனு மெம்பிராற் கேற்ற தாகும்
பரிவினாற் பெரியோ ரேத்தும் பெருவேளூர் பற்றி னானை
மருவிநான் வாழ்த்தி யுய்யும் வகையது நினைக்கின் றேனே.

ரா.—ஆனால், சைவசமயிகளுக்கு மாத்திரம்தானா மோட்சம் கிடைக்கும்? மற்றவர்களுக்கு மோட்சமில்லையோ? இப்படியே ஒவ்

வொரு சமயத்தாரும் "எங்கள் சமயமே மெய்ச்சமயம், எங்களுக்குத்தான் மோட்சம்கிடைக்கும்" என்கின்றார்கள். கிறிஸ்தவர்களும் தாங்களே ஞானிகளெனவும் தங்களுக்கே மோட்சம் கிடைக்குமென்றும், மற்றவர்களெல்லாம் அஞ்ஞானிகளென்றும் நரகத்தையடைவார்களென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால், யார்சொல்வதை நம்பலாம்? யார்சொல்வதை நம்பாமல் தள்ளிவிடலாம்?

ஞா.—நீ இதுவரையில் கடவுளில்லையென்றும் ஆன்மா இல்லையென்றும் நம்பிஇருந்தாய். இப்போது எம்மிடம் செய்தவிசாரணையால் கடவுள் உண்டு என்றும் ஆன்மா உண்டு என்றும் அறிந்துகொண்டாய். இவ்வாறே நீ சித்தாந்தசாஸ்திரங்களை யாராய்ச்சிசெய்வாயானால், உலகத்திலுள்ள பலமதங்களின் கோட்பாடுகளையும், அவைகளெல்லாம் சைவசமயத்திற்குச் சோபானங்களாயிருத்தலையும், மற்றச்சமயங்களெல்லாம் பதமுத்திகளையும் சைவசமயம் பரமுத்தியையும் கொடுக்குமென்பதையும் அறிவாய்.

நா.—அப்படியானால், இதுவரையில் நாத்திகப்படுகுழியில் விழுந்துகிடந்த எனக்குக் கடவுள் ஞானத்தைப் புகட்டிய தேவரீரே சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் போதித்தருளல்வேண்டும்.

ஞா.—சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் அவ்வளவு எளிதாகக் கற்றுக்கொள்ளும் நூல்கள் அல்ல. அவற்றைக் கற்பதற்குமுன் இலக்கியம், இலக்கணம், தருக்கம், முதலிய நூல்களைப் பயின்றிருத்தல்வேண்டும். எவ்வுயிரையும் கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, பிறர்பொருள் பிறர்தாரம் என்பனவற்றை யமனைப்போற்காண்டல், வாய்மை, சாந்தம், சிவபத்தி, குருபத்தி, அடியார்பத்தி முதலிய உத்தமகுணங்களிருத்தல்வேண்டும். சமயம் விசேடம் என்னும் தீக்ஷைகள் பெற்றிருத்தல்வேண்டும். இவைகளெல்லாம் இல்லாதவர்களுக்குச் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் போதிக்கலாகாது. போதித்தாலும் யாதொருபயனுமுண்டாகாது.

நா.—சுவாமி, இவ்வளவு நிர்ப்பந்தம் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் யார்தாம் அவற்றைக்கற்பார்கள். சைவசமயம் எப்படி நிலைத்திருக்கும்.

ஞா.—அப்பா, சைவம் என்பதற்கு மங்கலத்தன்மையுடையது என்பதுபொருள். மங்கலத்தன்மையாவது கொல்லாமை புலாலுண்ணாமை, கள்ளுண்ணாமை, பிறர்மனைநயவாமை, வரைவின் மகளிரை விரும்பாமை, பிறர்பொருள் இச்சியாமை, இரக்கம், வாய்மை, பொறை, அடக்கம் கொடை, முதலிய ஒழுக்கமுடைமையாகும். ஆத

லால் இவ்வொழுக்கமில்லாதவர்கள் அசைவர்களாவர். இவர்களுக்கு ஞானநூல்களைப் போதித்தால் ஞானம் வந்துவிடுமா ?

ஞா.—உலகத்தில் சைவர்கள் நீங்கலாக மற்றவர்களெல்லாம் தங்கள் சமயநூல்களை யெல்லோருக்கும் தாராளமாகப் போதிக்கிறார்கள். அதனால் அச்சமயங்களெல்லாம் நாளுக்குநாள் ஓங்கிவளர்கின்றன. சைவசமயிகள் அவ்வாறு போதிக்காமல் அதிகநிர்ப்பந்தங்களை வைத்துக்கொண்டு கூடையில் மூடிவைத்திருக்கும் விளக்கைப்போல் ஒப்பற்ற தங்கள் மதத்தை மறைத்துவைத்துக்கொண் டிருப்பதுமன்றி, சமயபரிபாலனஞ் செய்வதுமில்லை. இதனால், சைவர்களுக்கே தங்கள் சமயஉண்மை தெரியாது. சிலர்க்குத்தாங்கள் இன்ன சமயத்தாரென்பதும்தெரியாது. சைவபரம் பரையில் பிறந்தும் பலர் பழக்கத்தால் விபூதிமாத்திரம் இட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களைப் பார்த்து "நீவிர்சைவரா" என்றுகேட்டால் இவர்களுள்சிலர் "நாம்சைவரல்ல, எதையுஞ் சாப்பிடுவோம்" என்கிறார்கள். சிலர் "எங்களுக்கு எல்லாம்ஒன்றுதான். சிவன்என்றும் விஷ்ணுவென்றும் பேதமேஇல்லை" யென்கிறார்கள். சிலர் "நாங்கள் வேதாந்திகள்" என்கிறார்கள். சிலர் மதுரைவீரன், காடன், மாடன், காட்டேரி முனியன் முதலியவர்களை வணங்குகிறார்கள். சிலர் கிறிஸ்துவர்கள் கோயில்களிலும், மகமதியர்மசூதிகளிலும் பிரார்த்தனை செய்துவணங்குகிறார்கள். இவ்வாறாக நான்பார்த்தவளவில் சைவசமயம் என்பது கலவைச்சமயமாக இருக்கிறதேயன்றி ஒரு தனிச்சமயமாக ஜீவித்திருப்பதாகக் காணப்படவில்லை. சைவசமயத்தைச் சமரசமார்க்கம் என்பது இது பற்றித்தான்போலும். நான்இதுவரையில் நாத்திகனாயழிந்ததற்கும் இதுவேகாரணம் என்றும் சொல்லலாம். கல்வியும் ஒழுக்கமும்நிரம்பினவர்களுக்கே சித்தாந்தசாத்திரங்களைப் போதிக்கவேண்டுமானால், அவைகளை யோதுவதற்குவேண்டிய கல்வியையும் ஒழுக்கங்களையும் பிரதமத்தில் கற்பிக்கவேண்டாமா ? அவரவர்கள் வயதுக்கும் கல்விக்கும் இசைந்தவாறு படிப்படியாகச் சமயநூல்களையும் ஒழுக்கங்களையும் கற்பிக்காவிட்டால் சித்தாந்தசாத்திரங்களை யோதி ஞானிகளாதற்குரிய கல்வியும் ஒழுக்கமும் எங்கிருந்துண்டாய்விடும் ? ஆதலால் சித்தாந்தசாத்திரங்களையோதுதற்குரியகல்வியும் ஒழுக்கமும் என்னிடத்தில் இல்லாமைக்கு என்னைநிந்திப்பதனால் பயனில்லை. சைவசமயத்தின் நிலைமையையும் அருமைபெருமைகளையும் உணர்ந்திருந்தும் காலதேச வர்த்தமானங்களையறிந்து அதைப்பரிபாலிக்காமல் கைவிட்டிருக்கும் சைவர்களே நிந்தனைக்குரியராவர்.

ஞா.—நீ சொல்வது முற்றிலும் உண்மையே. ஆனாலும், சைவ சமயத்தையனுட்டிக்கும் புண்ணியம் எல்லாருக்கும் உண்டாகாது. பலகோடி ஜனனங்களிற் செய்த புண்ணியமுடைய சிலர்க்கேயுண்டாகும். இதுபற்றியே குமரகுருபரசுவாமிகளும் "சைவசித்தாந்தத் தேனமுதருந்தினர் சிலரே" எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

ரா.—சுவாமி, நான் கேட்கும் கேள்விகளால் தங்களுக்கு வருத்தம் உண்டாகலாகாது என்று முன்னமே கேட்டுக்கொண்டேன். அதை மறுபடியும் தங்களுக்கு வணக்கமாய் ஞாபகப்படுத்துகிறேன். இப்போது தங்களைச் சைவர்கள் என்றுசொல்லிக்கொண்டு சித்தாந்த சாத்திரங்களை ஓதுபவர்களும் ஓதுவிப்பவர்களுமாகிய இவர்களெல்லோருமே மகாபுண்ணியவான்களோ? இவர்களிடத்தில் மற்றவர்களிடத்திலில்லாத துர்க்குணங்கள் பலவும் மலிந்துகிடக்கின்றனவே. இதற்கென்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

ஞா.—இது கலிகாலம். இக்காலத்தில் வஞ்சவொழுக்கமே யதிகமாயிருக்கும். ஆனாலும், உத்தமச்சைவர்களும் இல்லாமற்போகவில்லை. கூடாவொழுக்கமுடையாரே தங்களைப் பறைசாற்றித் திரிவர். நல்லொழுக்கமுடையார் இருக்குமிட மறிதலும் அரிது.

ரா.—சைவசித்தாந்தத் தேனமுதருந்துவோர் சிலராயிருந்தாலும் இருக்கட்டும். சிலரிற் சிலரிற் சிலரிற் சிலராயிருந்தாலும் இருக்கட்டும். இவ்வாறு அததன் பெருமையைப் பேசிக்கொண்டிருந்தால் வரும் பயன்யாது?. ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவுமா?. இதுவரையில் நான் சைவநூல்களைக் கல்லாமைக்கும் சைவ ஒழுக்கங்களைப் பின்பற்றாமைக்கும் தேவரீர் கூறியவாறு எனக்குப் புண்ணியமில்லாமை காரணமாகவிருந்தாலும் இருக்கட்டும். என்னைப்போலவே நாடோறும் அளவிறந்த சைவர்கள் கெடுவதற்கும் யாருக்குமே புண்ணியமில்லாமை காரணமென்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பது நீதியாகக் காணப்படவில்லை. பலபலவழிகளில் பணத்தை வாரியிறைக்கும் சைவர்கள், ஐரோப்பியர் வழிகளைப் பின்பற்றி, அவர்களைப்போல் நாங்கள் படிக்கும் பாடசாலைகளிலேயே எங்களுக்குச் சைவசமயபோதனை செய்வார்களானால் நாங்கள் இவ்வாறு கெட்டுப்போவோமா? நாங்கள் கெட்டதற்கு எங்கள் புண்ணியக்குறைவுமாத்திரம் அன்றி, சைவசமயிகளின் அறிவுக்குறைவும் அபிமானக்குறைவும் காரணமெனத்தகும். ஆதலால், தேவரீர் என்னைப் புறக்கணிக்காமல் எவ்விதத்திலாவது ஆட்கொண்டருளல் வேண்டும்.

(இன்னும் வரும்.)

பதி பசு பாசம்.

(95 - வதுபக்கத் தொடர்ச்சி.)

*ஆன்மவிலக்கணம்.

சிவப்பிரகாசம்.

எண்ணரிதாய் நித்தமா யிருண்மலத்தி னழுந்தி
யிருவினையின் றன்மைகளுக் கீடான யாக்கை
யண்ணலரு ளானண்ணி யவயவரா யதனு
லலகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றாற்
புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவா வுடைத்தாய்ப்
புணருமிருண் மலபாகம் பொருந்தியக்கா லருளா
லுண்ணிலவு மொளி யதனு லிருளகற்றிப் பாத
முற்றிநேற் பசுவர்க்க மெனவுரைப்ப ருணர்ந்தே.

ஆன்மாக்கள் அளவற்றன. இதுவரையில் இறந்தகாலத்தையும் இனிவருங்காலத்தையும் அளவிடலாகாததுபோல், இதுவரையில் முத்தியடைந்த ஆன்மாக்களையும் இன்னும் முத்தியடையாமலிருக்கும் ஆன்மாக்களையும் அளவிடலாகாது. சிவம்என்று உண்டோ அன்றுமுதல் எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் முத்தியடைந்துகொண்டிருந்தும் அவையெக்காலத்தும் ஒழியாமலும் அளவிடப்படாமலும் இருத்தலால், பிரபஞ்சம் எக்காலத்தும் காரியப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். இதுபற்றியே உமாபதி சிவாசாரிய சுவாமிகளும் " கற்பங்கோடா று நடஞ்செய் கழலடைந்தோர் கணிப்பிலர்" என்றருளிச் செய்தனர்.

ஆன்மாக்கள் தோன்றுவதும் அழிவதுமின்றிச் சிவத்தைப்போலவே அநாதி நித்தியமாயிருக்கும். இதுபற்றியே தாயுமானசுவாமிகளும் " அருளுடைய பரமென்றே வன்றுதானே யானுளன்" என்றருளிச்செய்தனர். ஆன்மாக்கள் பெத்தநிலையில் மாத்திரமன்றி முத்திநிலையிலும் அழியாமலிருக்கும். அவைபெத்தத்தில் தனுகரணாதிகளோடு இரண்டறக்கலந்தும் வேறாகவும் இருந்து துன்பத்தையனுபவித்தல்போல், முத்தியில் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்தும் வேறாகவும் இருந்து இன்பமார்ந்திருக்கும். இவ்வாறு சிவமும் ஆன்மாவும் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கும்நிலையை வேதாகமங்கள் அத்துவித நிலையெனவும் அனன்னிய நிலையெனவும்கூறும். இதுபற்றியே சைவசமயம் சுத்தாத்துவித சமயமென்னப்படும். ஆன்மா முத்தியிலும்

---

* ஆன்மா, பசு, உயிர், சேதனன், புற்கலன், சீவன், அணு என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள்.

வேருகயிருத்தலினுல் சிவத்தோடுகூடி யின்பத்தையனுபவிக்கும். அது வேருயிராமல் சிவமேயாய்விடுமாளுல் ஆன்மா இன்பம் அனுப வித்தற்கிடமில்லாமற்போம். ஆளுல், ஆன்மாக்கள் முத்தியில் சிவமே யாய்விடும் என்கிருர்களே இதற்கென்னபொருள் எனில், கூறுவாம். ஸ்ரீமாணிக்கவாசகப் பெருமாளுரும் "சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட அத்தன்" என்றருளிச் செய்தனர். இவ்வாறு கூறியருளியது ஆன்மாக்கள் முத்தியில் சிவத்திற்குரிய முற்றறிவு முதலிய குணங்களைப்பெற்று விளங்கும் என்று கூறியதாகக் கொள்ளப்படவேண்டும்.

திருமந்திரம்.

பதிபசு பாச மெனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாச மனுதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாச நிலாவே.

உண்மை விளக்கம்.

முத்திதனின் மூன்று முதலு மொழியக்கேள்
சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலணு—மெத்தவே
யின்பங் கொடுத்தலிறை யித்தைவினை வித்தன்மல
மன்புடனே கண்டுகொ ளப்பா.

ஆன்மாக்கள், செம்பு உள்ளபோதே அதனிடத்தில் களிம்பு இருப்பதுபோலவும், நெல்உள்ளபோதே அதனிடத்தில் உமியும் தவிடும் இருத்தல் போலவும், இயற்கையாகவே ஆணவமலத்தொடக் குண்டு மைக்குண்மணிபோல் மறைப்புண்டு, அறிவும் செயலுமிழந்து தம்மையும் தலைவரையும் அறியமாட்டாமல் இருக்கும். இவ்வாறு ஆன்மாக்களிருக்கும் அவசரம் கேவலாவத்தையென்று சொல்லப் படும். இவ்வாறு கேவலநிலைமையில் கிடக்கும் ஆன்மாக்களுக்கிரங்கி, சிவபெருமாளுர் அவ்வாணவமலத்தைப் பரிபாகப்படுத்தும்பொருட்டு அவைகளின் நல்வினை தீவினைகளுக்கீடாக, நால்வகையோனி எழுவகைத் தோற்றத்துள் எண்பத்துநான்கு லட்சபேதமாகவிரிந்து கிடக்கும் பலவகைப்பட்ட பிறவிகளைக்கொடுத்தருளுவர். இவைகளுள் ஆன்மாக்கள் எடுக்குஞ் சரீரம் தூலசரீரம் எனவும் சூக்கும சரீரமெனவும் இருவகைப்படும். தூலசரீரமாவது பஞ்சபூதங்களாலாகிய உருஉடம்பு. சூக்கும சரீரமாவது சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னுங் காரண தன்மாத்திரையைந்தும், மனம்

புத்தி அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணம் மூன்றுமாகிய எட்டினு னும் உண்டாக்கப்பட்டு, ஆன்மாக்கள் போகம் அனுபவித்தற்குக் கருவியாய் ஆயுள் முடிவில் முன்னுடம்புவிட்டு மற்றோருடம்பு எடுத்தற்கு ஏதுவாயிருக்கும் அருவுடம்பு. நல்வினை செய்த ஆன் மாக்கள் தூலசரீரத்தைவிட்டவுடனே சூக்குமசரீரத்தோடு பூதசார சரீரமாகிய தேவசரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சுவர்க்கமுதலிய போக பூமிகளிற்போய், இன்பங்களை யனுபவித்து, மீண்டும் மனிதப் பிறவியை யெடுக்கும். தீவினைசெய்த ஆன்மாக்கள் தூலசரீரத்தை விட்டவுடனே சூக்குமசரீரத்தோடு பூதசரீரமாகிய யாதனாசரீரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நரகத்திலேபோய் துன்பத்தையனுபவித்து மீண் டும் பூமியில்வந்து தாவரங்களாகவும், நீர் வாழ்வனவாகவும், ஊர் வனவாகவும், பறவைகளாகவும், விலங்குகளாகவும் பிறந்து முன் செய்த நல்வினைப்பயன்வந்து பொருந்த மனிதர்களாய்ப் பிறக்கும். இவ்வாறு பிறவிகடோறும் தாம் எடுக்கும் சரீரமே தாமாக எண்ணி, அவ்வச் சரீரத்தைக்கொண்டு அனுபவிக்கும் போகத்தில் அழுந்தி, மீண்டுமீண்டும் புண்ணியபாவங்களைச்செய்து மீண்டுமீண்டும் அள வில் காலமாகப் பிறவிகளெடுத்துழலும். இவ்வாறு ஆன்மாக்கள் பிறவிகளெடுத்துழலும் அவசரம் சகலாவத்தை யென்னப்படும். இவ்வவசரத்தில் ஆன்மாக்களுக்கு இருவினையொப்பும் மலபரிபாக மும் உண்டாகும்போது சிவபெருமானார் ஆசாரிய கோலங்கொண் டெழுந்தருளி அனுக்கிரகஞ் செய்வர். இவ்வாறு ஞானாசிரியர் கடாட்சத்தால் மும்மலங்களும் நீங்கிச் சச்சிதானந்த சிவமாக விளங் கும் அவசரம் சுத்தாவத்தை யென்னப்படும்.

இவ்வாறு கேவலாவத்தையிற்கிடந்த ஆன்மாக்களைச் சிவபெரு மான் சுத்தாவத்தையிற் செலுத்துங் கருணைத்திறத்தை ஸ்ரீமத், தாயுமான சுவாமிகள்,

காரிட்ட வாணவக் கருவறையி லறிவற்ற
கண்ணிலாக் குழவி யைப்போல்
கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில்விட் டல்லலாங்
காப்பிட் டதற்கிசைந்த
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழ்ம் பொய்யுடல்
பெலக்கவினை யமுத மூட்டிப்
பெரியபுவ னத்தினிடை போக்குவர வுறுகின்ற
பெரியவினை யாட்ட மைத்திட்
டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பி னமனைவிட்
டிடருற வுறுக்கி யிடர்தீர்த்

திரவுபக லில்லாத பேரின்ப வீட்டினி
லிசைந்து துயில் கொண்மி னென்று
சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

என விளங்கவுரைத் தருளினர்.

இதன்பொருள் :—

சர்வலோக மாதாவாகிய அருட்சத்தியைத் திருமேனியாகக் கொண்டுள்ள என்பரமபிதாவே, சைவசித்தாந்தநெறியில் ஒழுகும் அடியார்கள் இறவாநிலைமைபெற் றின்பமார்ந்திருக்கும் பிறவாநன்னெறிபெற வருள்புரியும் முதல்வனே, சிரகிரியில் வேதநெறி தழைத்தோங்கி சைவத்துறைவிளங்க எழுந்தருளிய தட்சிணாமூர்த்தியே, சச்சிதானந்த வடிவமாயுள்ள என்குருமணியே, அடியேன், முன்னாளில், மாதாவின் கருப்பாசயத்தில் கண்முதலிய அவயவங்கள் இன்னுந் தோன்றப்பெறாமல் அறிவுஞ் செயலுமின்றி இருக்கும் மகவைப்போல், பூதவிருளினும் மிகக்கொடியதாய், தன்னைமாத்திரமன்றி என்னையுங் காட்டாமல் மறைத்ததும் என்பிறவிக்குக் கருவாயிருந்ததுமான ஆணவ மலமென்னும் மிகஇருண்ட கருப்பாசயத்திலே, அறிவுஞ் செயலுமின்றிக் கட்டுண்டிருந்தேன். நான் அவ்வாறு கட்டுண்டும் அக்கட்டினின்றும் என்னை நானே விடுவித்துக் கொள்ளமாட்டாமலும் இருக்கும் என்கேவல நிலைமைக்கிரங்கி தேவரீர், மூலையிருந்தாரை முற்றத்தேவிட்டதுபோல், (ஆணவமலமாகிய கருப்பையுள் முடங்கிக்கிடந்த வெனக்கு) தனுகரணாதிகளைக் கொடுத்து வெளியில் விட்டு அறிவையுஞ்செயலையும் விளக்கியருளினீர். எனக்கு அறிவுஞ்செயலும் உண்டான பிறகு நான் தீவினைக்காளாகாதபடி துன்பம் என்னும் காவலைவைத்தருளினீர். நால்வகை யோனி எழுவகைத் தோற்றத்துள் நான் எடுத்த எண்ணிறந்த சரீரங்களுக்கேற்ற பலவகையான பேர்களையும் வைத்தருளினீர். பொய்ப்பொருளாயிருந்தும் மங்கலவழக்கால் மெய்யென்று சொல்லப்படுவதும் இந்திரஜாலம் போன்றதும் எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் இருப்பிடமானதுமான உடலானது வலுத்து வளரும்வண்ணம் பலவகையாக விளையும் போகங்களைப் புசிப்பித்தருளினீர். நான் போகங்களைப் புசிக்குந்தோறும் தேடிக்கொண்ட வினைகளுக்கீடாகப் பலவகையான பெரியபுவனங்கள் தோறும் பலமுறைபோய் பிறப்பதும்

இறப்பதுமாகிய பெரிய விளையாடலை யமைத்தருளினீர். நான் இதா கிதங்களையறிந்து நல்வினைகளைச் செய்யவும் தீவினைகளைச் செய்யா திருக்கவும் வேண்டி வேதசிவாகமங்களை யருளிச்செய்தீர். நான் வேதாகமங்களுக்கு மாறாக நடந்தபோதெல்லாம் என்னை இவன் துட்டன் என்று தள்ளிவிடாமல், குழந்தைக்குவரும் இரணநோயைத் தாயானவள் வைத்தியனைக்கொண்டு கத்தியால் அறுத்துக்குணப் படுத்துவதுபோல், யமனைக்கொண்டு தண்டிப்பித்து ஆட்கொண்டரு ளினீர். இவ்வாறெல்லாம் அருள்புரிந்து என்னைப்பெரும் பிறவித் துன்பத்தினின்றும் நீக்கி, கேவல சகலங்களாகிய இரவுபகலில்லாத சுத்தமாகிய பேரின்பவீட்டிலிருந்து தூங்காமற்றூங்கிச் சுகம்பெறச் செய்தருளினீர். இவ்வாறு என்னைப் பெற்றுப்பேரிட்டு அமுதூட்டி வளர்த்து அறிவைவிளக்கிச் சுகம்பெறவைத்த அன்னையாகிய தேவ ரீருடைய அளப்பருங் கருணைக்கு அடியேன் செய்யுங் கைம்மாறும் உளதோ! (எ - று).

திருவாசகம்.

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா வார்கொலோ சதுர்த்த
ரந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றே
னியாதுநீ பெற்றதொன் றென்பாற்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டா
யானிதற் கிலனோர்கைம் மாறே.

சைவசமயிகளுக்கு எச்சரிப்பு.

(91 - ஆவது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கிறிஸ்தவர்களிடம் ஏராளமான திரவிய மிருப்பதனால் அவர் கள் பாடசாலைகள் வைத்துச் சமயாபிவிருத்தி செய்கிறார்களென்றும், நம்மவர்களிடத்தில் அவ்வளவு திரவியமில்லாமையால் நாம் அவ் வாறு செய்வது அசாத்தியம் என்றும் நம்மவர்கள் பலர் எண்ணு கிறார்கள். இவர்களை இவ்வாறு எண்ணச்செய்வது இவர்களின் அறியாமையேயாம். கிறிஸ்தவர்கள் பாடசாலைகளுக்காகச் செல விடுந் தொகைகள் முற்றிலுமே அவர்கள்சொந்த பொருளல்ல. அர சாங்கத்தார் இத்தேசத்தில் கல்வியபிவிருத்தி செய்தற்கென ஏராள மான பொருளைச் செலவிடுகிறார்கள். இதிலிருந்து பாடசாலைகள்

வைத்து நடத்துவோர்க்கு (அவர்கள் எக்குலத்தினரானாலும் எச் சமயத்தினராலும் வித்தியாசம் பாராட்டாமல்) பலவகையான உதவிகளைச் செய்கிறார்கள். பாடசாலைகளுக்கென நிலம்வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். கட்டிடங்கள் கட்டிக்கொள்ள பொருளுதவிசெய் கிறார்கள். சாமான்கள் வாங்க உதவிசெய்கிறார்கள். உபாத்தியா யர்களுக்குச் சம்பளங்கொடுக்க உதவிசெய்கிறார்கள். புத்தகங்கள் வாங்கிக்கொள்ள உதவிசெய்கிறார்கள். இன்னும் பாடசாலைச் சம்பந்த மான எவ்வகை உதவிகளையுஞ்செய்கிறார்கள். இவ்வுதவிகளைப் பெரும் பாலும் கிறிஸ்தவர்களே பெற்றுக்கொண்டு இத்தேசமுழுவதும் பாடசாலைகள் புத்தகசாலைகள் முதலியனவைத்து சனங்களுக்குக் கல்விகற்பித்துச் சமயவிருத்தியுஞ் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். இவ் வாறு நம்மவர்களும் ஏன் செய்துகொள்ளலாகாது? நம்மவர் களும் இவ்வாறு செய்துகொள்ளாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டு, நம்மிடத்தில் பணமில்லையென்று சொல்லிக்கொண்டு கிறிஸ்தவர்க ளைப் பார்த்து பிரமைகொள்வது அறியாமையன்றோ? நம்மவர்கள் நூறு வருடங்களுக்கதிகமாக எல்லாச்சமயத்தாரையும் ஒக்கநோக் கும் ஆங்கில அரசாட்சியின் கீழிருந்துகொண்டு, எல்லாத் துறை களிலும் எளிதில் முன்னுக்குவரக்கூடிய எல்லா வசதிகளையும் உடைய வர்களாயிருந்தும், கிறிஸ்தவர்கள் இத்தேசத்தைக் கிறிஸ்தவதேச மாக்கிவிடப் பலவருடங்களாகச் செய்துவரும் முயற்சிகளையும், அவர் கள் செய்யும் முயற்சிகளால் இத்தேசத்தில் எங்கும் அதிதீவரமாகக் கிறிஸ்துசமயம் பரவி நம்மவர்கள் கோடிக்கணக்காகக் கிறிஸ்தவர் களாய் விட்டதையும், கிறிஸ்தவர்களாக மாறினவர்கள் போக மற்ற வர்கள் சமயக்குருடர்களாயிருத்தலையும் பார்த்துக்கொண்டு உணர்ச்சி யும் முயற்சியுமின்றி வாளாவிருப்பது, அந்தோ, என்ன பாவம்! என்ன கொடுமை!! நாம் இனியாவது,

> "கண்கூடாப் பட்டது கேடெனினுங் கீழ்மக்கட்
> குண்டோ வுணர்ச்சிமற் றில்லாகு—மண்டெரி
> தான்வாய் மடுப்பினும் மாசுணங் கண்டுயில்வ
> பேரா பெருமூச் செறிந்து."

என்னும் குமாரகுருபரசுவாமிகளின் திருவாக்கைச் சிந்தித்து, கிறி ஸ்து பாடசாலைகள் பின்னிடும்படி எங்கும் சைவ பாடசாலைகள் வைத்தல் வேண்டும்.

நம்மவர்கள் கிறிஸ்தவர்களைப்போல் பாடசாலைகள் வைத்துச் சமயாபிவிருத்தி செய்ய முன்வராமைக்கு இன்னொரு முக்கியமான

காரணமிருக்கிறது. அதுயாதெனில், நம்மவர்கள் இலௌகிகரும் வைதிகரும் என இருபிரிவினராகப் பிரிந்திருத்தலேயாம். நம்மவர்களுள் இலௌகிகர்களே பெரும்பாலும் ஆங்கில வித்தியும் அரசாங்கமுறைமை யறியுமறிவும் செல்வாக்கும் உடையவர்களாயிருக்கின்றார்கள். இவர்களே பெரும்பாலும் ஆங்கில பாடசாலைகளால் உண்டாகும் அளவற்ற நன்மைகளை யறிந்தவர்களாகவும், அவற்றை வைத்து நடத்துந்திறமை யுடையவர்களாகவுமிருக்கிறார்கள். ஆனால், இவர்கள் படித்த பாடசாலைகளில் இவர்களுக்குச் சைவ நூல்களும் ஒழுக்கங்களுங் கற்பிக்கப்படாமையால் இவர்களுக்குச் சைவ நூல்களும் ஒழுக்கங்களும் பெரும்பாலும் வேம்பாயிருக்கும். ஆதலால், இவர்கள் கனவிலும் சைவ பாடசாலைகள் வைக்கமாட்டார்கள். இலௌகிகர் இவ்வாறிருக்க, வைதிகரோவெனில், இவர்கள் வெறும் வைதிகக் காரியங்களுக்கு எவ்வளவாயினும் பணச்செலவு செய்வார்கள். எவ்வளவாயினுஞ் செலவிட்டுக் கோயில்கள் கட்டுவார்கள். குளங்கள் வெட்டுவார்கள். சத்திரங்கள் கட்டுவார்கள். ஆடம்பரமானமகோற்சவங்கள் செய்வார்கள். அன்னதானம் செய்வார்கள். வெறும் வைதிக பாடசாலைகள் வைப்பார்கள். அனேக ஆயிரம் வருடங்களுக்குமுன் சேரசோழபாண்டியர் அரசாட்சியின் கீழ்ச் செய்த தருமங்களையே இன்றைக்கும் செய்வார்கள். ஆனால் இவர்கள் காலதேச வர்த்தமானங்களை யறிந்து சமயபரிபாலனஞ் செய்வதில்லை. இவர்களுக்குச் சபைகளும் பத்திரிகைகளும் பயனிலவென்றே தோன்றும். இவர்களுக்கு ஆங்கில பாடசாலை வைத்துச் சமயாபிவிருத்திசெய்வது அவைதிகமெனவும், அசம்பிரதாயமெனவும் அசாத்தியமெனவும் தோன்றும். இவ்வாறு நம்மவர்கள் இருபிரிவாகப் பிரிந்திருத்தலால் இத்தேசத்தில் இதுவரையில் சைவ பாடசாலையுண்டாகவில்லை. சைவ பரிபாலனஞ்செய்யும் சபைகள் ஏற்படவில்லை. சைவப் பத்திரிகைகள் மிகவும் அருமையாக விருக்கின்றன. இவர்கள் இவ்வாறு இருபிரிவினராயிருப்பதற்கும் ஆங்கில பாடசாலைகள் மூலமாக நம்மவர்கள் சமயாபிவிருத்தி செய்யாமையே காரணமாகும்.

சிலர்முன்பின் யோசியாமலே எல்லாமறிந்தவர்கள்போல், ஆங்கில பாடசாலைகள்வைத்து அதில் சைவசமயபோதனை செய்வதைப் பற்றி பலபல ஆட்சேபனைகள் சொல்லுவார்கள். சிலர் அப்படிச் செய்தற்கு அரசாங்கத்தார் சம்மதியார் என்பார்கள். சிலர் ஸ்வணவர்கள் முதலியவர்களும் கலந்து படிக்கும் பாடசாலைகளில் சைவம்

மாத்திரம் போதிப்பது தகுதியன்று என்பார்கள். சிலர் பாடசாலையில் சைவசமயபாடங்களைக் கற்பித்தால் அதில் யாருமே போய் படிக்க மாட்டார்கள் என்பார்கள். சிலர் சைவசமய நூல்களை யெல்லார்க்கும் போதிக்கலாகாது என்பார்கள். சிலர் தினந்தோறும் சற்றுநேரம் சமயபோதனை செய்வதற்கு நாள்முழுவதும் ஆங்கிலங்கற்பிக்கிறதா? என்பார்கள். சிலர் பாடசாலைகளில் சைவபோதனை செய்தற்குத் தகுந்த பாடபுத்தகங்களில்லை யென்பார்கள். சிலர் சைவசமய நூல்கள் அவ்வளவு எளிதாகப்பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்படக்கூடியனவல்ல வென்பார்கள். சிலர் நாம் சொல்லிக்கொடுத்தால் பத்தியுண்டாய் விடுமா? புண்ணியமிருந்தால் பத்திதானே யுண்டாய்விடும் என்பார் கள். சிலர் நம்முன்னோர்களெல்லாம் ஆங்கில பாடசாலை வைத்தாசமய விருத்தி செய்தார்கள்? என்பார்கள். நம்மவர்கள் இவ்வாறு சொல் லிக்கொண்டே சமயபரிபாலனத்தைக் கைவிட்டிருக்கிறார்கள். நம் முன்னோர்கள் கோயில்களைக்கட்டி வைத்திராவிட்டால் இதுவரையில் சைவசமயம் மறைந்துபோயிருக்கக்கூடும். சைவாபிமான சீலர்களா கிய நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்கள் முயற்சியில்லாவிட்டால் இது வரையில் எத்தனையோ கோயில்களும் அழிந்துபோயிருக்கும். ஆத லால், இக்காலத்தில் சைவத்தை ஆலயங்கள் மூலமாக நிலைபெறச்செய் யும் புண்ணியவான்கள் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களே. ஆத லால், இவர்களே முற்பட்டுவந்து ஆங்கில பாடசாலைகள் மூலமாகச் சைவசமயாபிவிருத்தி செய்தல்வேண்டும். இவர்களுள் தற்கால ஐரோ ப்பிய நாகரீகமாகிய தொற்றுவியாதி பரவாமலிருக்கத் திருவருளை யிறைஞ்சுகின்றோம். இது விஷபேதி முதலிய வியாதிகளைக் காட்டி லும் கொடியவியாதி. மற்றவியாதிகள் வந்தால் சிவநாமஸ்மரணை செய் யலாம். இந்த வியாதி கண்டவர்களுக்குச் சிவநாமஸ்மரணையென்றால் வாய்குளறும். அவற்றால் நடையும் உடையும் உணவும் மாறுவ தில்லை. இதனால் இவையெல்லாம் மாறிவிடும். அவைகளுக்குத்தலை மயிர்எப்படியிருந்தாலும் இருக்கலாம்; இதற்கு உடனே தலைமயிரைக் கத்திரித்து அடிக்கடி சீப்பினால் வாரிக்கொண்டே யிருக்கவேண் டும். அவைகளுக்கு ஆறுமுழவஸ்திரமே போதும். இதற்கு உயர்ந்த உடுப்புகள் வேண்டும். அவைகளுக்குச் சுத்த நீரும் அற்ப ஆகார மும் போதும். இதற்கு உயர்ந்த சாராயங்களும் இறைச்சிமுதலிய வலுவான ஆகாரமும் வேண்டும். அவைகளுக்கு வாழையிலையாகும். இதற்கு வாழையிலையாகாது. எதையும் பீங்கான் கிண்ணங்கள் காண்டிகள் கொண்டே சாப்பிடவேண்டும். அவைகளுக்குச் சரீர

மெங்கும் காற்றுப்பட்டாலும் படலாம். இதற்குப்பாதங்களில்கூட காற்றுப்படாமல் (Boots என்னும்) பாதரட்சையும், (Socks என்னும்) மேற்சோடும் போட்டுமூடிவைத்தல் வேண்டும். அவை சிகிச்சையால் நீங்கிவிடும். இதற்குச் சிகிச்சையேயில்லை. அவைகளால் கண்பார்வை கெடாது. இதனால் இளமையிலேயே பார்வைகெட்டு எந்நேரமும் மூக்குக்கண்ணாடிபோட்டுக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அந்நோயாளிகள் தரையிலும் இருப்பார்கள். இந்த நோயாளர்கள் பெரியார் சிறியாரென்று பாராமல் உயர்ந்த ஆசனத்திலேயே யிருக்கவேண்டும். இவர்களுக்கு விபூதியென்றால் வேதனையுண்டாகும். உருத்திராக்கம் என்றால் ஒக்காளமுண்டாம். தமிழ் என்றால் தலைநோயுண்டாம். இந்த நோய் ஓரிடத்தில் பிரவேசித்து விடுமானால் அதைவிட்டு ஒருபோதும் நீங்காமல் அதிதீவிரமாகப்பரவும். இந்த மகாகொடிய வியாதி நெடுங்காலமாக நாம்செய்தபாக்கியமாக நாட்டுக்கோட்டையில் பிரவேசியாதபடியால் பலசிவாலயங்கள் சீரணமாய்விடாமல் உயிர்பெற்று நிலைத்தன. இது பணக்காரரிடத்திலேயே அதிவேகமாகப்பரவும் வியாதியாகையால் அவ்விடத்திலும் பரவிவிடக்கூடும். அவ்வாறு பரவுதற்குமுன் அச்சைவாபிமான சிலர்கள் பாடசாலைகள் வைத்துச் சைவாபிவிருத்தி செய்யத்தொடங்குவரேல் இந்நோயின் மும்முரம் அடங்கும்; சைவம் நிலைக்கும்.

நம்மவர்கள் பாடசாலைகளை வைத்து நடத்துதல் அசாத்தியமென்று நினைப்பதனால், அதுமிகவும் எளிதென்பதை உதாரணவாயிலாக விளக்குவாம். நூறுசிறுவர்கள் படிக்கக்கூடிய ஒரு கீழ்தரப் பாடசாலைவைத்து நடத்துவதற்கு எவ்வளவு செலவாகுமென்று பார்க்கலாம். இப்பாடசாலைக்கு மூன்று உபாத்தியாயர்கள்போதும். இவர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 35 ரூபா சம்பளங்கொடுத்தால் போதும். பாடசாலைவாடகை, வேலைக்காரர் சம்பளம், ரிஜிஸ்டர் முதலியவைகளின்பொருட்டு 15 ரூபாவுக்கு அதிகமாகச் செலவாகாது. இவையெல்லாஞ்சேர்ந்து மாதம் ஒன்றுக்கு 50 ரூபாவுக்குமேல் செலவாகாது. இதற்கு வருமானமாக, மாதம் ஒன்றுக்கு இருபது ரூபாவுக்குக் குறையாமல் பிள்ளைகளிடம் சம்பளம் வசூல்செய்யக்கூடும். அரசாங்கத்தார் வருடந்தோறும் கொடுக்கும் கிராண்டுஎன்னும் உதவி மாதம் ஒன்றுக்குச் சராசரி 20 ரூபா வாகலாம். இவ்விரண்டும் சேர்ந்து மாதம் ஒன்றுக்கு 40 ரூபாவரையில் கிடைக்கும். ஆதலால் இப்பாடசாலைவைத்து நடத்துவோர் தங்கள் கையிலிருந்து கொடுத்துச் செலவிடவேண்டிவரும் தொகை 10 ரூபாவுக்கு அதிகமாகாது.

அதிகமானாலும், நூறு, ஆயிரம் அதிகமாகாமல் நாலு, ஐந்து ரூபா அதிகமாகலாம். இது நம்மவர்கள் ஆலயமகோற்சவகாலங்களில் வாணவேடிக்கைக்காகச்செலவிடும் தொகைகளில் சிந்திப்போவதற் குஞ் சமமாகாது. இப்படியே உயர்தரப் பாடசாலைகளையும் வைத்துப் பிரயாசையின்றி நடத்தலாம். பலபாடசாலைகள் முதலாளிகளுக்குப் பணச்செலவில்லாமலே மாணுக்கர்கள் கொடுக்கும் சம்பளங்களைக் கொண்டும் அரசாங்கத்தின் உதவியைக்கொண்டுமே நடைபெறுகின் றன. ஆனால், ஆரம்பத்தில் மாத்திரம் எந்தக்காரியத்திற்கும் பணச் செலவிடுவதுபோல் பாடசாலைவைத்தற்கும் கொஞ்சம் பணச்செலவு செய்யவேண்டும். பதிபுண்ணியங்களின் பொருட்டு எவ்வளவாறு லும் செலவிடும் நம்மவர்களுக்கு இது ஒரு பொருளல்ல. பாடசாலை கள் வைத்துச் சமயபரிபாலனஞ்செய்வது இவ்வளவு எளிதாயிருக்க இவ்வுபாயத்தை நம்மவர்கள் தங்களால் ஆகாதகாரியமென்று எண் ணிக்கொண்டு இதுவரையில் கைவிட்டிருந்தமையை யெண்ணுந்தோ றும் உண்மைச் சைவாபிமானிகள் மனம் வருந்தும்.

உயர்தரப் பாடசாலைவைத்து நடத்தச் சத்தியில்லாதவர்கள் கீழ் தரப் பாடசாலையேனும் வைத்து நடத்தலாம். கீழ்தரப்பாடசாலை கள் வைத்துச் சிறுபிள்ளைகளுக்குச் சமயபோதனை செய்வதனல் யாதொரு பயனுமுண்டாகாதெனச் சிலர் நினைக்கிறார்கள். இவர்கள் "தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்னும் பழமொழியையும், "பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல், சிறந்து நின்சேவ டியே சேர்ந்தேன்" என்னும் அம்மையார் திருவந்தாதியையும் சிந் திக்கக்கடவர். சிறுவயதிலேயே மதபோதனைசெய்வதனாலுண்டாகும் பலனை இரண்டு உதாரணங்களால் விளக்குவோம். சென்னைச்சிவனடி யார் திருக்கூட்டத்தார் வைத்து நடத்தும் பாடசாலையில் ஒருநாள் ஒரு தேளிருக்கக்கண்டு அவ்விடத்திற்சென்ற ஒருவர் அதையடிக்கச்சென் றார். அதைப்பார்த்த சிறுவர்கள் அவரைநோக்கி "ஐயா, பாவம், பாவம், அடிக்கவேண்டாம்" என்றுகூவினார்கள். அவர் அதைக் கேட்டு அத்தேளையடிக்கமனம் வராமல் தூரத்தே கொண்டுபோ யெறிந்துவிட்டார். சிறு செந்துக்களை வருத்துவதை விளையாட்டாக வுடைய சிறுபிள்ளைகளுக்கு விஷசெந்துவாகிய தேளிடத்திலும் கருணை உண்டானமைக்கும், இவர்களைப்பார்த்து அம்முதியவருக்கும் இரக்கம் வந்தமைக்கும் காரணமாயிருந்தது இச்சபையார் வைத்தி ருக்கும் பாடசாலையல்லவா? மற்றொருதினத்தில் இப்பாடசாலையில் வாசிக்கும் சுமார் ஏழுவயதுடைய சிறுவனொருவன், தன் அண்ணன்,

தாய், தந்தையோடு ஓர் சிவாலயத்திற்குப்போய் ஆலயத்தைப் பிரதட்சிணஞ்செய்யும்போது சண்டேசுரரண்டை வந்ததும், அவன் அண்ணன் சீண்டேசுரரைச் சுட்டிக்காட்டி "இதோ செவிட்டுப் பிள்ளையார்" என்று சொல்லி, பலமுறை உரத்துத் தன்கைகளைத் தட்டினன், அவனோடு அவன் தாய் தந்தையரும் கைகொட்டினார்கள். அப்போது அச்சிறுவன் அவர்களைப்பார்த்து நகைத்து, அவர் சண்டேசுரர் என்பதையும், அவர் சரித்திரத்தையும், அவரிடம் கைதட்டுவதின் கருத்தையும், மழலைச்சொற்களால் விளக்கினன். அதைக்கேட்டு அவன் அண்ணன் வெட்கமடைந்தான். அவன் தாய் தந்தையர் நாணமும் மகிழ்ச்சியுமடைந்தார்கள். அயலவர் அதிசயமடைந்து அச்சிறுவன் படிக்கும் பாடசாலையைப் புகழ்ந்தார்கள். இன்னும் இவைபோன்ற உதாரணங்கள் பலவுள. இச்சபையார் சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னே வைத்திருந்த ஆதிவாரப் பாடசாலைக்கு வந்திருந்த சிறுவர்கள் பலர் இப்போதும் சிவபத்தியும் சைவவொழுக்கங்களு முடையவர்களா யிருத்தலைக் காணலாம். இவற்றால் சிறுவர்களுக்குப் பாடசாலையிலேயே சமயக்கல்வி கற்பிப்பதனாலுண்டாகும் நன்மைகள் அளவிடப்படாதன வென்பதை விவேகிகள் உணர்வார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் இதனை நன்குணர்ந்தே ஆண் குழந்தைகளுக்கு மாத்திரமன்றி, பெண் குழந்தைகளுக்கும் சமயபோதனை செய்கிறார்கள். பெண்கல்வியும் அபிவிருத்தியடைந்து வருகிறது. இதனால், இதற்குமுன் கல்வியில்லா விட்டாலும் குருட்டுத்தனமாகவேனும் வழக்கப்படி சமயாநுட்டானங்களை யநுட்டித்து வந்த நமது ஸ்திரீகளுக்கும் இப்போது நமது சமய வொழுக்கங்கள் அருவசியமாகக் காணப்படுகின்றன. இப்போது ஸ்திரீகளுக்கென உயர்தரப்பாடசாலைகளும் ஆரம்பமாய் விட்டபடியால், இனி ஸ்திரீகளிடத்திலும் நமது சமயவொழுக்கங்களைக் காண்பது அரிதாய் விடும். ஆதலால் நமதருமைச் சைவாபிமான சீலர்களே, இன்னும் வாளாவிராதீர்கள். காலதேச வர்த்தமானங்களையனுசரித்து ஆண் பிள்ளைகளுக்கேயன்றி பெண் பிள்ளைகளுக்கும் சமயபோதனை செய்யுங்கள். வெறும் சமய பாடங்கள் மாத்திரம் கற்பித்தால் கற்பவரில்லை. வெறும் சமய நூல்களை மாத்திரம் கற்றுக்கொள்பவர்களை இக்காலத்தில் ஆதரிப்பாரில்லை; மதிப்பாருமில்லை. ஆதலால், ஆங்கில பாடசாலை வைத்து அதில் சைவசமய பாடங்களைக் கற்பியுங்கள். நன்றாய்க்கற்பிக்கும் பாடசாலையா யிருந்தால் அதில் எவர்களும் மேல் விழுந்து வந்து படிப்பார்கள். இப்படிப் பல

விடங்களிலும் செய்வீர்களானால் சைவம் உலகெலாம் தழைத் தோங்கும்.

திருப்பாசுரம்.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

ஓர் நன்கொடை.

சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி பைக்கிராப்டு ரோட்டில் மளிகை வர்த்தகம் செய்பவரும், சுமார் 16 வருடங்களாகச் சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தின் அங்கத்தினராயிருந்து தவறாது சந்தா உபகரித்துவருபவரும், இச்சபையோடு யாத்திரைகள் செய்து பல சிவதலங்களைத் தரிசிக்கப்பெற்றவரும், இயற்கையாகவே சிவபத் தியிற் சிறந்தவருமாகிய, ம-ா-ா-ஸ்ரீ, குமாரசாமிச் செட்டியாரவர்கள், இச்சைவமலரின் மேமீ இதழைப் படித்துக்கொண்டிருக்கையில், இளையான் குடிமாற நாயனார் சரித்திரத்தைப் படித்தபோது, அது அவர் மனத்தையுருக்கி அன்பைப் பெருக்கி இன்பம் விளைவித் தமையால், அதற்கு அறிகுறியாக இச்சபைக்கு 1 ரூபா நன்கொடையளித்தார்கள்.

"அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்
புன்கணீர் பூச றரும்."

திருமுறைகண்ட புராணம்

என்னும்

நம்பியாண்டார் நம்பி புராணம்.

பொன்னி வடகரை சேர்நாரை யூரிற் புழைக்கைமுக
மன்ன னருபத்து மூவர் பதிதே மாபுசெயல்
பன்னவத் தொண்டத் தொகைவகை பல்குமந் தாதிதன்னைச்
சொன்ன மறைக்குல நம்பிபொற் பாதத் துணைதுணையே.

சோழநாட்டிலே, திருவாரூரிலே, கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்தவராகிய அபயகுலசேகர சோழமகாராஜாவானவர், வைதிக மார்க்கமுஞ் சைவமார்க்கமுந் தழைத்தோங்க அரசுபுரிந்துவரும் நாளில், அவர் சமுகத்திற்கெழுந்தருளுஞ் சிவனடியார்கள் தேவா

ரத்திருமுறைகளுள் ஒவ்வொரு பதிகமோதக் கேட்டுத் தம்மை மறந்து, கைகளைச் சிரசின்மேற்குவித்து, ஆனந்தவருவி சொரிய, மெய்ம்மயிர் சிலிர்த்து, நெஞ்சம் நெக்குருகிநிற்பார். அவர் தேவா ரத் திருமுறைகளெல்லாம் எங்கேயிருக்கின்றன வென்று தேடித் தேடி, அகப்படாமையால் மிகவும் மனத்துயரங் கொண்டிருந்த னர். இப்படியிருக்கும்நாளில், திருநாரையூர்என்னுந்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் *பொல்லாப்பிள்ளையாருக்குப் பூசைசெய்யும் ஆதிசைவப் பிராமணரொருவருக்குச் சைவசமயம் தழைத்தோங்கி உலகம் உய்யுமாறு, ஒருசற்புத்திரர் திருவவதாரஞ் செய்தருளினர். இவர் உரியபருவத்தில் உபநயனஞ்செய்யப்பெற்று வேதமுதலியகலை களை ஓதுநாளில், ஒருநாள் இவர் தந்தையார் அயலூருக்குப் போய் விட, அவருடையகட்டளையின்படியே அவருக்குப்பதிலாக இவரே பொல்லாப்பிள்ளையாருக்கு நித்தியபூசை செய்யத்தொடங்கி, திரு மஞ்சனமுதலியனவெல்லாஞ்செய்து, நைவேத்தியத்தைப் பிள்ளையார் முன்வைத்து "எம்பெருமானே திருவமுது செய்தருளும்" என்று பிரார்த்தித்தார். பிள்ளையார் திருவமுது செய்யாமையால் இவர் மிகவும் மனம்வருந்தி "எம்பெருமானே, அடியேன் யாதுபிழை செய்தேன்? அடியேன் நிவேதித்ததைத்திருவமுது செய்யாமைக் குக் காரணம்யாது?" என்றுசொல்லிக்கொண்டு தமது தலையைக்கல் லின்மேல மோதப்புகுந்தார். உடனே பொல்லாப்பிள்ளையார், "நம்பி, பொறு, பொறு," என்றுதடுத்து அந்தநைவேத்தியம் முழுவதை யும் திருவமுதுசெய்தருளினர். அதைக்கண்ட நம்பியாண்டார்நம்பி என்னும் அச்சிறிய பெரியார் மிகவும் மகிழ்ந்து விநாயகரை யடிபணி ந்து, "எம்பெருமானே, இனிமேல் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனால் என்னை உபாத்தியாயர் அடிப்பார். ஆதலால், தேவரீரே எனக்குப் பாடம் ஓதுவித்தல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கும் விநாயகக்கடவுள் திருவுளமிசைந்து அன்று முதலாகத்தினந்தோறும் ஓதுவிக்க, நம்பியாண்டார் நம்பி வேதமுதலிய கலைகளெல்லாவற்றை யும் ஓதி, அப்பிள்ளையார்மேல்,

> என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் னிடர்கெடுத்துத்
> தன்னை நினையத் தருகின்றான்—புன்னை
> விரசு மகிழ்சோலை வியனாரை யூர்முக்க
> ணரசுமகி ழத்திமுகத் தான்,

* "பொள்ளாப்பிள்ளையார்" என்பது "பொல்லாப்பிள்ளையார்" என் மருவியது. பொள்ளாப்பிள்ளையார் என்பதற்கு உளியினால் செதுக்கிச் செய் யப்படாதவர் (சுயம்புமூர்த்தி) என்பதுபொருள்,

என்னும் வெண்பாவை முதலாகவுடைய திருவிரட்டை மணி. மாலை பாடியருளினார்.

இவ்வற்புதத்தை அபயகுலசேகர சோழமகாராஜா கேட்டு மன மகிழ்ந்து, பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு நிவேதிப்பிக்கும் பொருட் டுப் பழவர்க்கங்களும் பலவகைப்பட்ட பலகாரங்களும் ஏராளமாக வெடுப்பித்துக்கொண்டு, நால்வகைச் சேனைகளுஞ் சூழச்சென்று, திருநாரையூரையடைந்து, நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருவடித்தாம ரைகளை வணங்கி "சுவாமி, இவைகளெல்லாவற்றையும் பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு இப்போதே நிவேதிப்பித்தல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். நம்பியாண்டார் நம்பி பொல்லாப்பிள்ளையாரை வண ங்கி, அவைகளெல்லாவற்றையும் விதிப்படி சுத்திசெய்து படைக்க, பொல்லாப்பிள்ளையார் தமது துதிக்கையை நீட்டி எடுத்து அவைக ளெல்லாவற்றையும் உண்டருளினார். அது கண்ட சோழமகாராஜா எல்லையற்றகளிப்படைந்து, நம்பியாண்டார் நம்பியை வணங்கி, சமய குரவர்மூவர் அருளிச்செய்த தேவாரத்திருமுறைகளும், திருத் தொண்டர்களுடைய சரித்திரங்களும் உலகமெங்கும் விளங்கச் செய் தருளல் வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தார். அதற்கும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவுளமிசைந்து விநாயகக் கடவுளுடைய சந்நிதியையடைந்து பிரார்த்திக்க, விநாயகக்கடவுள் "தேவாரத்திருமுறைகள் சிதம்பரத் திலே, கனகசபைக்குப் புறக்கடையின்பக்கத்திலே, சமயகுரவர்மூவ ருடைய கைகளின் அடையாளத்தையுடைய அறையினுள்ளே இருக் கின்றன" என்று அருளிச்செய்து, பின்பு திருத்தொண்டர்களு டைய சரித்திரத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். நம்பியாண்டார் நம்பி சோழமகாராஜாவிடம் வந்து தமக்குப் பொல்லாப்பிள்ளையா ரருளிச்செய்ததைத் தெரிவித்து தேவாரத்திருமுறைகளின் பெருமை களைப் பின்வருமாறு கூறுவாராயினார்.

(இன்னும்வரும்.)

பற்று.

(96 - ஆவது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

நாம் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலும் உடையவர்களாயிருத்தலினால், நம்மை யனாதியாகவே பந்தித்து எண்ணிறந்த பிறவிகடோறும் விடாது தொடர்ந்து துன்பஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் பாசப் பற்றை நாமே நீக்கிக்கொள்ள வல்லோமல்லோம். அல்லாமலும், நாம் இன்பத்தைவிரும்பி துன்பத்தை வெறுப்பவர்களாயிருந்தும், அஞ் ஞானத்தால் துன்பந் தருவனவற்றை இன்பந்தருவனவாக வெண்ணி விரும்புகிறோம். இன்பந்தருவனவற்றைத் துன்பந் தருவனவாக வெண்ணி வெறுக்கிறோம். ஆதலால் நம்முடைய அஞ்ஞானத்தை யுணர்ந்த பரமகருணாநிதியாகிய கடவுள் நம்முடையநிலைமைக்கிரங்கி,

நம்மை அப்பற்றினின்றும் விடுவித்து முத்தியின்பத்தைத் தர வேண்டி, நம்முடன் வேறறக்கலந்து உயிர்த்துணையாயிருந்து ஓயாது உபகரித்து வருகிறார். ஆதலால் நாமும் அவரருள்வழியில் நின்று அவருடன் ஒதுங்கிச்சென்று அவர் திருவடியை யிறுகப்பிடித்து நிற்போமாயின் பாசப்பற்று பறந்தோடிப்போம். அப்படிச் செய்யாமல் அதற்கு மாறாக மனைவி மககளையும் செல்வத்தையும் நமக்குத் துணையாகவும், நம்மை அவர்களுக்குத் துணையாகவும் எண்ணி நம்மிறைவரை மறந்திருந்தால் எங்ஙனம் உய்யலாம்?

திருவாசகம்.

செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்னாள்
விழுகின்ற வென்னைவிட் டிடுதிகண் டாய்வெறி வாயறுகா
லுழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வழிநின்று நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே.

நம்முடைய சரீரமோ, நீரிற்குமிழிபோல் நிலையில்லாதது. அடுத்த கணம்வரையில் இச்சரீரம் இருக்கும் என்று எண்ணவிடமில்லை. இதனால் பெரியோர்கள் யமன்வருவான்என்று எதிர்காலத்தாற் சொல்லாமல் "வந்தது வந்தது கூற்று," யமன் வந்துவிட்டான், வந்துவிட்டான் என்று இறந்த காலததாற் சொன்னார்கள். யமன் வந்துவிட்டால் நாம் துணையாக மதித்திருக்கும் மனைவிமக்கள் நமக்குத் துணையாக வந்து யமனை விலக்குவரோ? நாம் மிகவும் பாடுபட்டுத் தேடிவைத்த செல்வம் அவன் வாராதபடி தடுக்குமோ? அக்காலத்திலும் நம்மைவிடாது தொடர்ந்து பெருந்துணையாயிருந்து உபகரிப்பவர் நம்மிறைவரே யன்றோ? இதனையறிவதற்கு நூல்கள் வேண்டுமா? இல்லையே! இது ஒவ்வொருவரும் தினந்தோறும் அனுபவமாகக் காணும் பிரத்தியட்சப்பிரமாணமேயன்றோ? அற்பமாகியவோர் புழுவுக்கும் இறப்பது திண்ணமென்று தெரியுமே? இவ்வாறிருக்கவும் அறிவிற் சிறந்த மனிதர்கள் இதனை மறந்திருப்பது எவ்வளவு அறிவீனம்!

வைராக்கியசதகம்

கவிலி னிம்மனை மக்களுக் கொருதுணை நாமல திலையென்றே
கவலை யுற்றரன் றுண்மறந் தனையுனைக் காலனூர் கொடுபோயிற்
குவல யத்தடைந் திவரை நாடொறும் புரந்திடுவையோ குறிக்குங்காற்
சவலை நெஞ்சமே சிவனலா துயிர்க்குயிர் தானுமோர் துணையாமே.

சிதம்பரச்செய்யுட்கோவை

வெஞ்சம னஞ்ச வேலொ டெதிர்ந்தா னமரங்கா
ளஞ்ச லெனுஞ்சொல் லார்சொலவல்லார் நமரங்காண்
மஞ்சிவ ரிஞ்சி மன்ற மிறைஞ்சீர் நமரங்கா
ணஞ்ச மயின்றார் நல்குவர் மாதோ நமரங்காள்.

தாயுமானவர்

கட்டுங் கனமுமந்தக் காலர் வரும்போ தெதிர்த்து
வெட்டுந் தளமோ விளம்பாய் பராபரமே.

மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பியையோ
நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே.

கடவுட் பற்றைப் பற்றுவதற்கு உலகப்பற்றை விட்டிருப்பதும், உலகப்பற்றை விடுவதற்குக் கடவுட் பற்றைப்பற்றுவதும் ஆகிய இவ்விரண்டும் ஒன்றற்கொன்று காரண காரியங்களாக விருக்கின்றன. (உலகப்பற்றென்பது தனுகரணபுவன போகங்களில் வைத்தபற்று). ஆதலால் உலகப்பற்றில் அழுந்திக்கிடப்போர் நாங்கள் கடவுளிடத்தில் பற்று வைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்வது வெறும் வாய்ச்சொல்லேயாம். ஒருவன் தனக்குள்ள கடவுட்பற்றையளவிட வேண்டுமாயின் அவன்தன்னிடத்திலுள்ள உலகப்பற்றைக்கொண்டு அதை அளவிட்டு விடலாம். கடவுள் ஆருயிர்க்கெல்லாம் அருந்துணையாயிருந்து சுகங் கொடுக்கவல்ல பேரின்ப வாரிதியேயாயினும் உலகப் பற்றைவிட்டு அவரையே பெரும்பற்றாகப் பற்றினவர்களுக்கே அவர் பெருந்துணையாயிருந்து பேரின்பம் கொடுப்பர். அவரைப்பற்றாமல் உலகப்பற்றையே பெரும்பற்றாகப் பற்றியிருப்பவர்களுக்கு அவர் அருள் உண்டாவதில்லை. எந்நாளும் துன்பமே உண்டாகும்.

திருவருட்பயன்.

நலமில னண்ணார்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன்
சலமிலன் பேர் சங்கரன்.

திருத்தாண்டகம்.

அருந்துணையை யடியார்த மல்ல றீர்க்கு
மருமருந்தை யகன்ஞாலத் தகத்துட் டோன்றி
வருந்துணையுஞ் சுற்றமும் பற்றும் விட்டு
வான்புலன்க ளகத்தடக்கி மடவா ரோடும்
பொருந்தணைமேல் வரும்பயனைப் போக மாற்றிப்
பொதுநீக்கித் தனைநினைய வல்லோர்க் கென்றும்
பெருந்துணையைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே.

பேரின்பவடிவினராகிய கடவுளைத் தவிர மற்றப் பொருள்களெல்லாம் மாயாமயமாய் துக்கரூபமாயிருத்தலினால், பெரியோர்கள் பிரமாதி தேவர்களின் பதவிகளையும் துக்கமெனக்கழித்து கடவுட்பற்று ஒன்றையே வேண்டுவர். சிறியோர் எவ்வளவு துன்பத்தினழுந்திக் கிடந்தாலும் கடவுளை மறந்து உலகப் பற்றையே விடாது பற்றிக் கொண்டிருப்பர்.

கந்த புராணம்.

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலை யிந்திர னரசினைக் கனவிலும் வெஃகேன்
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நின்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் றமியேன்.

நீதிநெறி விளக்கம்.

புழுநெளிந்து புண்ணழுகி யோசனை நாறுங்
கழிமுடை நாற்றத்த வேனும்—விழலர்
விளிவுன்னி வெய்துயிர்ப்பர் மெய்ப்பயன் கொண்டார்
களியார் சுமைபோடு தற்கு.

கடவுளிடத்தில் திடமான பற்றில்லாதவர்கள் துறவு பூண்டாலும் யாதொரு பயனையும் அடையமாட்டார்கள். இல்லறத்திலிருந்தாலும் கடவுளிடத்தில் திடமான பத்திசெய்வோர் உலகப்பற்றில் அழுந்தாதிருப்பர். இது நமது நாயன்மார்களின் சரித்திரங்களால் விளங்கும். நமது நாயன்மார்களுள் ஒருவர் தமது அருஞ் செல்வக்குழந்தையை அறுத்துக் கறியாக்கிச் சிவனடியார்க்குண்பித்தார். ஒருவர் தனதுகட்டளைகடவாத கற்பிற்சிறந்த காதலியாரைச் சிவனடியவருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். இவர்களெல்லாரும் இல்லறத்திலிருந்துகொண்டே கடவுளிடத்தில் உண்மையான பத்திசெலுத்தியபடியால் இவர்களை உலகப்பற்று அணுத்துணையேனும் பாதிக்க விடம்பெற்றிலது. ஆதலால் பற்றையொழித்தற்குப் பத்திமார்க்கமே சிறந்தமார்க்கமாகும்.

தேவாரம்.

மனைவிதாய் தந்தை மக்கள் மற்றுள சுற்ற மென்னும்
வினையுளே விழுந்த ழுந்தி வேதனைக் கிடமா காதே
கனையுமா கடல்சூழ் நாகை மன்னுகா ரோணத் தானை
நினையுமா வல்லீ ராகி லுய்யலாம் நெஞ்சி னீரே.

கணபதி மான்மியம்.

கஜமுகாசுரன் என்னும் அரக்கனொருவன் இருந்தான். அவன் சிவபெருமானை நோக்கி மிகவும் அரிய தவஞ்செய்து இறவாவரம் பெற்று, மூவுலகத்திலும் தன் ஆணை செல்லவும், தேவர்களெல்லாம் தன் ஏவல் செய்யவும் அரசு செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். அவன் தேவர்களை மிகவும் இழிவாக நடத்தி வருத்திக்கொண்டிருந்ததுமன்றி அவர்கள் தன்னிடத்திற்கு வரும்போதெல்லாம் மூன்றுமுறை தங்கள் தலையில் குட்டிக்கொண்டு, இரண்டுகைகளாலும் இரண்டு செவிகளையும்மாறிப் பிடித்துக்கொண்டு, மூன்றுமுறை குந்தி யெழுந்திருத்தல்வேண்டுமெனக் கட்டளை யிட்டிருந்தான். இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களெல்லாம் அவன் ஆணையை மீறி நடக்கமாட்டாதவர்களாய், அவன் முன்சென்றபோதெல்லாம் அவ்வந்தனத்தைச்செய்து வருவாராயினர். இவ்வாறு கஜமுகாசுரனால் தாங்கள் படுந்துயரத்தைச்சகியாதவர்களாய், தேவர்களியாவரும் திருக்கைலாயமடைந்து தேவதேவராகிய சிவபெருமானிடம் முறையிட்டுக்கொண்டார்கள். சிவபெருமான் அவர்களுக்கிரங்கி, அக்கயமுகனைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காப்பதாகக்கூறி யருளி, அவர்களையனுப்பியபின், ஓர் நாள்

உமாதேவியாரோடு அக்கைலைமலையின் சாரலிலிருக்கும் ஓர் உய்யானத்தின் மத்தியிலிருந்த ஓர் மண்டபத்தில் திருவோலக்கமாயெழுந்தருளியிருந்தனர். அம்மண்டபத்தில் மந்திரவடிவமான பலசித்திரங்கள் எழுதப்பெற்றிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று பிரணவசொரூபமாகிய ஆண்யானையும் பெண்யானையும் இருவேறு சித்திரங்களென்னுதபடி ஒன்றோடொன்று கூடியிருக்கும்பாவனையாக எழுதப்பெற்றிருந்தது. அதனை உமாதேவியாரும் சிவபெருமானாரும் பார்த்தருளியபோது அதினின்றும் சிவசத்திகளின் சொரூபமாக யானைமுகத்தோடு விநாயகக்கடவுள் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார். அவ்வாறு தங்கள் சங்கற்பத்தால் தங்களில் வேறாகாமல் தங்கள் சொரூபமாகத் தோன்றிய குமரனை அம்மையப்பரிருவரும் எடுத்து மடிமீதிருத்தி, சிவகணங்களுக்கெல்லாம் தலைமைபெற்றுக் கிருபை வழங்கிவருமாறு கணபதியெனப் பெயரிட்டு, யாவர் எந்தக்காரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கினாலும் அவரை முன்னதாக வணங்கிச் செய்தல்வேண்டுமெனவும், அப்படிச் செய்வார் தொடங்குங் காரியம் இடையூறின்றி நிறைவேறுமெனவும் திருவாய்மலர்ந்தருளி கஜமுகாசுரனைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காத்தருளவேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டருளித் திருக்கைலாய மடைந்தனர். விநாயகக்கடவுள் கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவராய் திருக்கைலாயத்தில் முகவாய்தலில் எழுந்தருளியிருக்கையில், தேவர்கள் வந்து வணங்கி, தங்கள்துயரத்தை நீக்கியருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்கள். விநாயகக்கடவுள் அவர்களுக்கிரங்கி, சிவபெருமான் கட்டளையின்படி அசலன் என்னும் ஓர் பூதசேனாதிபதி தோளின்மீது ஆரோகணித்து, பலபூதகணங்கள் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரச் சென்று, கஜமுகாசுரன் அரசுபுரிந்திருந்த மதங்கநகரஞ்சென்று, தம்மை வந்தெதிர்த்த கஜமுகாசுரனுடைய வில்லைத் தமது கதாயுதத்தால் துண்டித்து, அவன் சேனைகளையெல்லாம் மழுவாயுதத்தால் சாம்பலாக்கினர். அவன் எந்த ஆயுதங்களாலும் சாவாவரம்பெற்றிருந்தானாதலினால் கடைசியாகத் தமது வலதுபக்கத்துக் கொம்பையொடித்து அவன்மீது பிரயோகித்தனர். அதனால் அவன்மார்பு பிளக்கப்பட்டு மலைபோல் நிலத்தில் வீழ்ந்து, மீண்டும் மலைபோன்ற பெருச்சாளிவடிவத்தோடு யுத்தத்திற்குவந்தனன். விநாயகக்கடவுள் ஒடித்தகொம்பினை ஓர் ஆயுதமாகத் தமது திருக்கரத்திலேந்தி, அம்மூஷிகத்தின் மீது ஆரோகணித்தலும் மூஷிகம் சீவபோதம்நீங்கிச் சிவபோதம்பெற்று அதுமுதல் விநாயகக்கடவுளுக்கு உயர்ந்த வாகனமாயது. இதனைக் கண்டதேவர்கள் இன்பவெள்ளத்தாழ்ந்தனர். அதுமுதல் கஜமுகாசுரனுக்குச் செய்துவந்த குட்டிக்கொள்ளுதலும், தோப்புக்கரணமுமாகிய வந்தனத்தை, நன்றிமறவாமைக் கறிகுறியாகத் தேவர்கள் மாத்திரமன்றி இப்பூவுலகத்தினரும் செய்து வருவாராயினர்.